

Komunia Święta

Eucharystia jest to żywy, prawdziwy i materialny Chrystus obecny pod postaciami chleba i wina, ofiarujący siebie samego Bogu Ojcu oraz dający siebie jako pokarm duchowy wiernym złączonym w Jego ofierze.

Sakrament Eucharystii można rozważać jako:

- a) sakrament stawania się - podczas Mszy świętej chleb i wino zostają przemienione mocą Ducha Świętego w prawdziwe Ciało i Krew Jezusa Chrystusa
- b) obecność Chrystusa pod postaciami chleba i wina. Dzięki temu można adorować Chrystusa obecnego pod postacią chleba w tabernakulum, podczas Adoracji Najświętszego Sakramentu
- c) przyjmowanie Ciała i Krwi Pańskiej jako pokarmu dającego życie wieczne - w Komunii świętej.

Konieczność uczestniczenia w Eucharystii i przyjmowania Komunii świętej:

- a) Sam Chrystus nauczał: *Bierzcie i jedzcie, to jest Ciało moje Pijcie z niego wszyscy, bo to jest moja Krew Przymierza, która za wielu będzie wylana na odpuszczenie grzechów* (Mt 26,26-28); *Zaprawdę powiadam wam: Jeżeli nie będziecie jedli Ciała Syna Człowieczego ani pili Krwi Jego, nie będziecie mieli życia w sobie. Kto spożywa moje Ciało i pije moją Krew, ma życie wieczne, a Ja go wskrzeszę w dniu ostatecznym...* (J 6,53-54n).
- b) Również Kościół przejmując pouczenia Chrystusa wzywa wiernych, podając *Przykazania kościelne*, do uczestniczenia we Mszy świętej i przyjmowania Komunii świętej: *Pierwsze przykazanie* ("W niedzielę i święta we Mszy świętej uczestniczyć") domaga się od wiernych udziału w celebracji Niedzielnej i świątecznej Eucharystii, na której gromadzi się wspólnota chrześcijańska, w dniu upamiętniającym Zmartwychwstanie Pańskie. Trzecie przykazanie ("Przynajmniej raz w roku w czasie wielkanocnym Komunię świętą przyjąć") określa minimum w przyjmowaniu Ciała i Krwi Pańskiej w związku ze świętami wielkanocnymi, źródłem i ośrodkiem liturgii chrześcijańskiej.

Dla godnego przyjęcia Komunii świętej konieczne jest odpowiednie przygotowanie zarówno duszy, jak i ciała:

- a) stan łaski uświęcającej - jeśli sumienie komuś wyrzuca grzech ciężki, nie może przystąpić do Komunii świętej, ale musi wcześniej uzyskać przebaczenie grzechów i pojednanie z Bogiem i Kościołem w sakramencie pokuty i pojednania. Nie wystarczy wzbudzić sobie żalu za grzechy (chyba w bezpośrednim niebezpieczeństwie śmierci) - trzeba przystąpić do spowiedzi!
- b) odpowiednia intencja - każdy człowiek przyjmujący Komunię świętą obdarowywany jest przez Boga tzw. Owocami Eucharystii. Jeden z nich może ofiarować w intencji samego siebie, innej osoby (zarówno żywej, jak i zmarłej), lub w innych dobrych intencjach.
- c) do przyjęcia Komunii świętej należy się przygotować duchowo: wzbudzić sobie akt wiary, nadziei i miłości, akt żalu za grzechy, można odmówić inne modlitwy. Komunię świętą należy przyjmować z jak największą pobożnością.

- d)** przed przyjęciem Komunii świętej należy zachować jednogodzinny post (postu nie łamie woda i lekarstwa).
- e)** odpowiednim przygotowaniem do uczestniczenia we Mszy świętej i przyjęcia Komunii świętej jest również odświętny strój. Należy pamiętać, że przyjmuje się do swego serca Pana nieba i ziemi, naszego Zbawiciela.
- f)** po przyjęciu Komunii świętej należy odprawić odpowiednie dziękczynienie, a więc uwielbić Boga za Jego dar miłości.
- g)** w ciągu jednego dnia można dwa razy przyjąć Komunię świętą, pod warunkiem, że za drugim przyjmujemy Komunię świętą uczestnicząc w całej Mszy świętej.

Skutki Eucharystii jako Komunii świętej:

- a)** uwalnia od grzechów powszednich
- b)** chroni przed popełnianiem grzechów ciężkich
- c)** pomaga w opanowaniu instynktów zmysłowych
- d)** jest zadatkiem wiecznego szczęścia
- e)** jest źródłem radości duchowej
- f)** jest rękojmią zmartwychwstania
- g)** jednoczy wiernych w Kościele
- h)** ściślej jednoczy z Chrystusem

1. *Lyc* *Liturgia*

Każda Msza święta składa się jak gdyby z dwóch części: z liturgii słowa i liturgii eucharystycznej; są one ze sobą tak ściśle związane, że tworzą jeden akt kultu. W Mszy przygotowany jest stół słowa Bożego i Ciała Chrystusowego, z którego wierni otrzymują naukę i pokarm. Pozostałe obrzędy zaś otwierają lub kończą akcję liturgiczną.

I. OBRZĘDY WSTĘPNE

- a. Wejście
- b. Pozdrowienie ołtarza i zgromadzonego ludu
- c. Akt pokuty
- d. Panie, zmiłuj się nad nami
- e. Chwała na wysokości Bogu
- f. Kolekta

WEJŚCIE - W wielkie uroczystości na czele procesji idą ministranci z kadzielnicą, krzyżem i zapalonymi świecami, za nimi idą pozostali ministranci, lektor z Księgą Ewangelii i na końcu celebrans. Tak ukształtowana procesja ma swoją symbolikę: krzyż jest znakiem Chrystusa przychodzącego na spotkanie z nami, księga Ewangelii zawiera Jego słowo, kapłan jest Jego „ręką”, płonące świece mówią o Nim jako Światłości, a kadzielnica zachęca do wielbienia Go. Procesja do ołtarza ukazuje

że sam Chrystus idzie na spotkanie z nami, ale też, że nasze życie też jest nieustanną wędrówką z Chrystusem przez krzyż do radości Boga Ojca. Podczas wejścia stoimy—postawa stojąca wyraża godność Dziecka Bożego, które z szacunkiem i czcią wita Chrystusa przychodzącego na spotkanie.

POZDROWIENIE OŁTARZA I ZGROMADZONEGO LUDU

Każda Msza Święta nie jest zwykłym spotkaniem z ludźmi. Kapłan działa w imieniu Jezusa Zmartwychwstałego. Znakiem obecności Jezusa jest także ołtarz, Pozdrowienie ołtarza dokonuje się przez trzy akty czci: przez pokłon, przez ucałowanie i przez okadzenie. Okadzenie stosuje się zwykle przy liturgii uroczystej. Po oddaniu czci ołtarzowi, kapłan udaje się na miejsce przewodniczenia, które powinno być tak usytuowane, aby wszyscy zebrani mogli dobrze widzieć i słyszeć kapłana

Potem czynimy znak Krzyża. Krzyż jest znakiem naszego zbawienia i naszej wiary od tego znaku rozpoczynamy każdą modlitwę i wszystkie czynności liturgiczne, lecz

na początku Mszy świętej ma on specjalną wymowę, bo jest Ofiarą krzyża. Po wykonaniu znaku krzyża kapłan rozkłada ręce i uroczyście pozdrawia obecnych,—**Pan z Wami**—oznajmiając zebranej wspólnocie obecność Pana, który poucza, uświęca i zbawia. Kapłan życzy tej obecności wszystkim zebranym. Wszystkie użyte formuły są modlitwą, życzeniem i błogosławieństwem. Odpowiedź ludu: **I z duchem Twoim** ma charakter modlitewny i życzeniowy. Wierni wzajemnie wyrażają ka-

płanowi życzenie, by Pan był też z nim. Przez "ducha" rozumie się tu Ducha Świętego, działającego w kapłanie.

Po pozdrowieniu ludu, kapłan może w bardzo krótkich słowach wprowadzić wiernych do Mszy świętej danego dnia.

AKT POKUTY—Pragniemy z czystym sercem uczestniczyć w Eucharystii, dlatego najpierw przepraszamy Boga za nasze grzechy i prosimy obecnych o modlitwę za nas. Kapłan wzywa: Uznajmy przed Bogiem, że jesteśmy grzeszni, abyśmy mogli z czystym sercem złożyć najświętszą ofiarę. Wówczas w ciszy dokonujemy rachunku sumienia. Potem wyznajemy: Spowiadam się Bogu wszechmogącemu....

Kiedy biję się w piersi—wyznaję, że zło, które popełniłem myślą, mową, uczynkiem i zaniedbaniem jest tylko moja, a nie czyjaś winą—i proszę Boga o wybaczenie.

Są także inne modlitwy—akty pokuty, którymi na Mszy Świętej prosimy Boga o przebaczenie naszych grzechów np. Zmiłuj się nad nami Panie. Bo zgrzeszyliśmy przeciw Tobie

Zamiast aktu pokutnego kapłan może pokropić nas pobłogosławioną wodą na znak obmycia z grzechów podczas chrztu świętego.

PANIE ZMIŁUJ SIĘ NAD NAMI (*lub inny tekst*) Tak oczyszczeni z grzechów pełni wiary w miłosierdzie Boże prosimy o zmiłowanie nad nami.

CHWAŁA NA WYSOKOŚCI BOGU— Jest to bardzo uroczysty i radosny w swej wymowie hymn, który wyraża ludzki podziw, pochwałę i uwielbienie wobec Boga w Trójcy Świętej. Zawiera w sobie także wezwania błagalne (*zmiłuj się nad nami, przyjm błaganie nasze*) stanowiące wyraz uznania przez człowieka, który je wypowiada, swojej niedoskonałości wobec wszechmogącego Stwórcy Wszechświata.

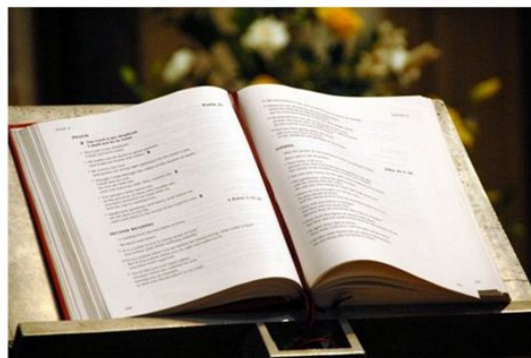
KOLEKTA— (łac. *collere* – zbierać razem, modlitwa dnia, oracja) Po wezwaniu „Módlmy się” następuje chwila ciszy, aby uczestnicy liturgii uświadomili sobie, że stoją w obecności Boga i wypowiedzieli w modlitwie osobistej swoje prośby. Następnie kapłan recytuje lub śpiewa modlitwę, która wyraża charakter obchodu liturgicznego (nawiązuje treścią do uroczystości lub wspomnienia świętego patrona) i prośby jakie kapłan kieruje do Boga Ojca w imieniu zebranego ludu. Na zakończenie tej modlitwy wszyscy mówimy—Amen oznaczające, że słowa wypowiedziane przez kapłana są również naszą modlitwą i prosimy, żeby się tak stało.

I tak przez akt pokuty i uwielbienia przygotowaliśmy się na spotkanie z Jezusem w Słowie Bożym.

LITURGIA SŁOWA

Przez akt pokuty i uwielbienia przygotowaliśmy się na spotkanie z Jezusem w **SŁOWIE BOŻYM**. Siadamy i w ten sposób wyrażamy gotowość słuchania. Podczas liturgii słowa Chrystus przemawia do swojego ludu przez ludzi (kapłanów i świeckich) przemieniając ich serca. **W dni powszednie odczytuje się dwa czytania** –

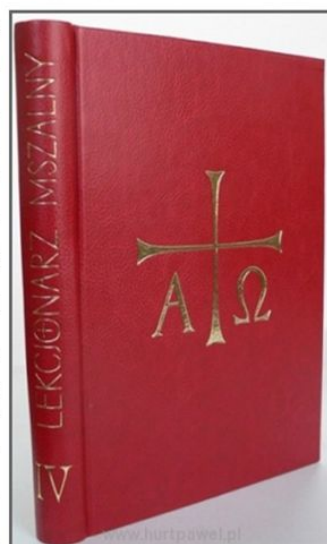
listów Apostolskich i ewentualnie Apokalipsy (to zależy od układu czytań w danym roku) i Ewangelię.

Między czytaniem wykonuje się Psalm i aklamację „Alleluja”.

W niedziele i uroczystości odczytuje się trzy czytania.

Jedno ze Starego Testamentu, jedno z Dziejów, Listów Apostolskich lub Apokalipsy i Ewangelię. Między pierwszym a drugim czytaniem występuje psalm, a przed Ewangelią odśpiewuje się aklamację „Alleluja”. Zazwyczaj w liturgii niedzielnej czytanie ze Starego Testamentu jest związane tematycznie z Ewangelią,

natomiast drugie czytanie bardzo rzadko jest związane z Ewangelią i na siłę nie należy się doszukiwać powiązań między tym drugim czytaniem, a Ewangelią. Są również odpowiednio dobrane czytania na Msze o świętych, do liturgii sakramentów do Mszy świętych okolicznościowych. Czytania powinny być odczytywane przez diakona, lub usługujących. Jeśli kapłan sam jest przy ołtarzu wtedy winien prze-

czytać czytania. Ewangelię może odczytywać diakon i kapłan – nikt inny.

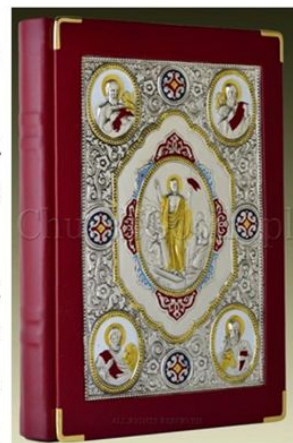
1. PIERWSZE CZYTANIE – jest to zazwyczaj fragment Starego Testamentu lub Dziejów Apostolskich (ewentualnie Apokalipsy).

2. PSALM RESPONSORYJNY – odpowiednio dobrany. Zazwyczaj nawiązuje do pierwszego czytania.

3. DRUGIE CZYTANIE – fragment Dziejów, Listów Apostolskich lub Apokalipsy.

4. SEKWENCJA – zawsze powinna być odśpiewywana. Sekwencja pojawia się tylko w niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego i Uroczystość Zesłania Ducha Świętego. Jest to forma hymnu.

5. AKLAMACJA – gdy psalterzysta, kantor lub ktoś inny zaczyna odśpiewywać aklamację wszyscy powstają. Jest to śpiew „Alleluja” przed i po wersecie wprowadzającym bezpośrednio w tematykę Ewangelii dnia. Gdy trwa Wielki Post zamiast refrenu „Alleluja” odśpiewuje się „Chwała Tobie Słowo Boże”, lub „Chwała Tobie Królu Wieków”.

6. EWANGELIA – może ją czytać tylko diakon lub kapłan, nigdy wierny świecki. **JEST TO SZCZYT LITURGII SŁOWA.** Diakon przed odczytaniem Ewangelii otrzymuje błogosławieństwo od głównego celebransa. Kapłan natomiast przed odczytaniem Ewangelii odmawia modlitwę przygotowawczą. Podczas odczytywania Ewangelii wszyscy stoją. Gdy liturgia ma uroczystą formę, wtedy Ewangelię odczytuje się z Ewangeliarza, który procesyjnie znosi się do ambony wraz ze świecami.

7. HOMILIA (LUB KAZANIE) – homilia bezpośrednio nawiązuje do czytań odczytanych bezpośrednio przed nią, kazanie zaś jest to mowa okolicznościowa (np. podczas Mszy Świętej w rocznicę zdobycia niepodległości). Homilię (kazanie) może wygłaszać tylko diakon i kapłan. Nie powinno się opuszczać homilii (kazania) w niedzielę i święta nakazane. Homilię (kazanie) można również wygłaszać zawsze, gdy przemawiają za tym względy duszpasterskie.

8. CREDO (WYZNANIE WIARY) – credo odmawia się w niedziele i uroczystości. Można je zastępować krótszymi wersjami, lub przy różnych okolicznościach pytaniami („Czy wierzysz...”; „Czy wyrzekasz się...”). Na słowa „I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem” wykonuje się głęboki skłon. W święta Zwiastowania i Narodzenia Pańskiego podczas wcześniej wymienionych słów przyklęka się.

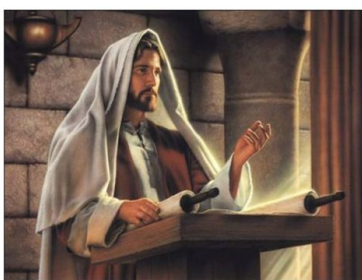
9. MODLITWA POWSZECHNA (MODLITWA WIERNYCH) – jest to zakończenie liturgii słowa. Wprowadzenie i zakończenie do modlitwy powszechnej wypowiada kapłan, intencje zaś podaje diakon, kantor, lub inny wierny świecki. Modlitwa powszechna powinna zawierać od 4 do 6 wezwań. W wezwaniach powinno się uwzględnić intencje za Kościół; za rządzącymi; za doświadczanych trudnościami, cierpiącymi; za miejscową wspólnotę. Można również podawać intencje dostosowane do danych okoliczności i sytuacji.

3.

Życ Liturgia

DIALOG Z BOGIEM W LITURGII SŁOWA

Ta część Mszy Świętej skupia się wokół ambony, zwanej również „Stołem Słowa Bożego”. To ona jest miejscem, z którego czyta się czytania i głosi homilię.

„Gdy w Kościele czyta się Pismo Święte, sam Bóg przemawia do swego ludu. Dlatego wszyscy powinni z szacunkiem słuchać czytań Słowa Bożego, które są najważniejszym elementem liturgii.

Chociaż bowiem słowo Boże zawarte w czytaniach Pisma Świętego zwraca się do wszystkich ludzi każdego czasu i jest dla nich zrozumiałe, jego pełniejsze rozumienie i skuteczność pogłębiają się dzięki żywemu wykładowi, czyli homilii, która jest częścią czynności liturgicznej”
(*Wprowadzenie do Mszału Rzymskiego*, 29).

Czytanie Pisma Świętego w czasie liturgii ma znaczenie szczególnie, gdyż w tym słowie jest obecny Chrystus – realnie i rzeczywiście, a przemawiającym jest sam Bóg. Dotyczy to nie tylko czytań biblijnych, lecz także homilii. Homilia, jako integralna część Liturgii Słowa, nie jest jedynie dodatkiem do niej, lecz stanowi element Bożego Słowa.

Wierzmy w to, że w osobie kapłana przewodniczącego liturgii obecny jest sam Chrystus, który do nas przemawia. Ta obecność jest wyjątkowa, bo Boże Słowo, szczególnie wtedy, gdy jest przepowiadane w Kościele w czasie liturgii, jest słowem działającym. Oznacza to, że nie jest to zwykłe opowiadanie czy pouczenie, ale jest to Słowo niosące życie i łaskę, Słowo, które może przemienić i zbawić człowieka!

Liturgia Słowa jest czasem szczególnym również dlatego, że nie jest ona jedynie czasem słuchania, ale czasem

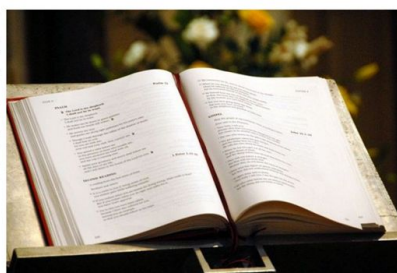

rozmowy– dialogu. Świadomość tego może dodać nam motywacji do czynnego udziału w tej części liturgii. Umożliwia nam to zarówno czas milczenia, jak również śpiew psalmu responsoryjnego, wyznanie wiary i modlitwa powszechna – to miejsca Liturgii Słowa, w których człowiek odpowiada Bogu.

Gdy zaangażujemy się w nie (poprzez śpiew, wypowiadanie słów, odpowiadanie na

wezwania modlitwy), stajemy się częścią rozmowy – dialogu toczącego się od początku świata: Bóg Zbawiciel wychodzi naprzeciw człowiekowi w swoim słowie; człowiek zwraca się ku Bogu i odpowiada na Jego Słowo nie tylko słowem, ale przede wszystkim życiem przepełnionym wiarą

A tak to wygląda obrazowo:

- 1. I CZYTANIE -
ze Starego Testamentu**
- 2. PSALM RESPONSORYJNY
nawiązujący do czytania**
- 3. II CZYTANIE-
z Nowego Testamentu**
- 4. ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ
„ALLELUJA”**

**5. EWANGELIA (według świętego:
Mateusza, Marka, Łukasza lub Jana)**

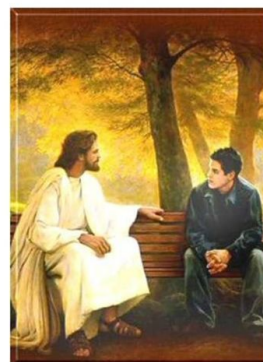
6. HOMILIA

7. WYZNANIE WIARY

Wierzę w jednego Boga

**8. MODLITWA WIERNYCH
(POWSZECHNA)**

**BÓG MÓWI DO NAS
NASZA ODPOWIEDŹ**

4.

Liturgia

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA 1. Przygotowanie darów i ołtarza

Po zakończeniu Liturgii Słowa rozpoczyna się druga zasadnicza część Mszy świętej a mianowicie Liturgia Eucharystyczna. Od stołu Bożego Słowa przechodzimy do stołu Eucharystii, by tam posilić się tym pokarmem, który zgodnie z obietnicą Jezusa, otwiera nam drogę do życia wiecznego. Liturgia Eucharystyczna rozpoczyna się po zakończeniu modlitwy powszechnej, a kończy się modlitwą po Komunii.

Składa się z trzech zasadniczych części, które są czynnościami Jezusa z Wieczernika: „wziął, odmówił dziękczynienie i podawał swoim uczniom” (por. Łk 22, 19; 1 Kor 11, 23-24).

„Kościół całą celebrację Liturgii eucharystycznej ułożył z następujących części odpowiadających słowom i czynnościom Chrystusa. A mianowicie:

1. PROCESJA Z DARAMI do ołtarza w uroczystych celebracjach—następuje po modlitwie wiernych. Często towarzyszy jej komentarz, który ma wyjaśnić symbolikę ofiarowanych w procesji darów. Zawsze jednak obecne są dwa zasadnicze dary, bez których nie byłoby Eucharystii, chleb i wino, które oddaje się w ręce kapłana na końcu procesji. Procesja z darami ma nie tylko uświadomić nam, że wszystko otrzymujemy od Boga, ale nade wszystko, że mamy tym wszystkim się dzielić, stąd

- Do części tej procesji należy także zbierana taca, która ma włączyć wiernych w odpowiedzialność za potrzeby materialne Kościoła i całej społeczności wiernych. Składane na tacę ofiary są wyrazem naszej troski o sprawę Kościoła. O tym przypomina nam także V Przykazanie Kościelne: „Troszczyć się o potrzeby Kościoła”. Ofiary na tacę są przeznaczone na bieżące remonty, na uregulowanie opłat za energię elektryczną, ogrzewanie świątyni, ubezpieczenie i bieżące wydatki związane z utrzymaniem kościoła. Ofiary składane na tacę nie są przeznaczone na pensje dla kapłanów. Z tego funduszu duszpasterze nie mogą też opłacać podatków, które płacą do Urzędu Skarbowego w zależności od ilości osób zamieszkałych na terenie parafii. Ofiary składane na tacę są przeznaczane także na cele ogólnokościelne: na misje, na utrzymanie Seminarium Duchownego, na instytucje kościelne, na uczelnie i media katolickie oraz na cele charytatywne. Co zapowiadane jest podczas Mszy Świętej.

- PRZYGOTOWANIE OŁTARZA

ministrant księgi zanosi na ołtarz mszał z pulpitem oraz stawia mikrofon, a równocześnie z nim ministrant ołtarza wynosi kielich na ołtarz. Rozkłada na ołtarzu korporał, palkę, patenę z Hostią oraz puryfikaterz i otwiera Mszał na obrzędach liturgii eucharystycznej.

2. ŚPIEW NA OFIAROWANIE

Następuje bezpośrednio po komentarzu na ofiarowanie darów. Ten wspólny śpiew ma zwrócić uwagę wiernych na to, że są jedną wspólnotą Kościoła.

3. MODLITWY PRZY SKŁADANIU DARÓW.

W czasie śpiewu, kapłan unosząc patenę z hostią, wypowiada słowa modlitwy: „Błogosławiony jesteś, Panie Boże wszechświata, bo dzięki Twojej hojności otrzymaliśmy chleb, który jest owocem ziemi i pracy rąk ludzkich; Tobie go przynosimy, aby stał się dla nas chlebem życia”. Ta formuła występuje też do ofiarowania wina, które jest owocem winnego krzewu i pracy rąk ludzkich, które przynosimy Bogu, aby stało się dla nas napojem duchowym.

Przez te słowa kapłan w imieniu zgromadzonego ludu prosi Boga, aby dar chleba, jaki otrzymaliśmy z Jego dobroci, który osiągnęliśmy dzięki naszej pracy, przemieniony mocą Ducha świętego stał się Ciałem Pana naszego Jezusa Chrystusa. Na te słowa odpowiadamy, jeśli Msza święta jest recytowana: „Błogosławiony jesteś Boże teraz i na wieki”, potwierdzając wolę tego, aby rzeczywiście tak się stało. Następnie kapłan do kielicha nalewa wino z kroplą wody. Obrzęd ten jest wyrazem wiary w dwie natury Chrystusa (Boską i ludzką), znów wypowiadając cicho słowa: „Przez to misterium wody i wina daj nam, Boże, udział w bóstwie Chrystusa, który przyjął nasze człowieczeństwo”. A zatem wspominając tę tajemnicę naszej wiary, chcemy, aby naszym udziałem stało się to, co nam Jezus obiecał – życie wieczne.

4. PROŚBA O PRZEBACZENIE I OKADZENIE darów ofiarnych, kapłana i ludu.

Kapłan pochyla się i wypowiada słowa: „Przyjmij nas, Panie, stojących przed Tobą w duchu pokory i z sercem skruszonym; niech nasza Ofiara tak się dzisiaj dokona przed Tobą, Panie Boże, aby się Tobie podobała”. A następnie, gdy obmywa ręce, mówi: „Obmyj mnie, Panie, z mojej winy i oczyść mnie z grzechu mojego”. Ten gest obmycia nie tylko ma jednak przypominać kapłanowi, że potrzebuje oczyszczenia z grzechów, ale także nam wszystkim przypomnieć naszą małość i

grzeszność wobec wielkich tajemnic, które staną się naszym udziałem. W uroczystości następuje jeszcze ich okadzenie, co ukazuje, że na wzór naszej modlitwy te dary wzniosą się przed Boży majestat w niebie i staną się miłą ofiarą ku Bożej Chwale. W tym czasie okadza się nie tylko same dary, ale także ołtarz i krzyż oraz kapłana i lud wierny.

Ma to nam przypomnieć prawdę, że Jezus Chrystus jest pośród nas obecny nie tylko w Słowie Bożym, Sakramentach i Eucharystycznych postaciach, ale także w osobie kapłana sprawującego Mszę świętą i wszystkich zgromadzonych w świątyni.

5. MODLITWA NAD DARAMI.

Po obmyciu rąk i okadzeniu oraz zakończeniu śpiewu, kapłan zwraca się do wszystkich zgromadzonych w kościele: „Módlcie się, aby moją i waszą Ofiarę przyjął Bóg, Ojciec wszechmogący”. Prosimy o to, aby Bóg pomimo naszej małości i grzeszności przyjął nasze modlitwy i aby ta ofiara stała się Jemu miłą, a nam przyniosła zbawienie. Dlatego też odpowiadamy: „Niech Pan przyjmie Ofiarę z rąk Twoich na cześć i chwałę swojego imienia, a także na pożytek nasz i całego Kościoła świętego”. Następnie kapłan odmawia modlitwę przeznaczoną na dany dzień, niedzielę, święto lub uroczystość, która jest konkluzją, streszczeniem, aby Bóg przyjął składaną ofiarę i zesłał łaski z nią związane. My zaś potwierdzamy jej treść słowem „Amen” – niech się tak stanie. Wypowiadając to słowo okazujemy, że jednoczymy się z treścią modlitwy wypowiedzianej przez kapłana oraz potwierdzamy swoje zjednoczenie w składanej ofierze.

Kończąc przygotowanie darów trzeba nam pamiętać, że na ołtarzu Chrystusa mamy ofiarować wszystko to, co dotyczy naszego życia, życia tych wszystkich, którzy nas otaczają, bo przecież Bóg zjednoczył nas wszystkich ze sobą.

KIELICH MSZALNY

to podstawowe
naczynie liturgiczne
używane w czasie
Mszy Świętej,
służący do spożywania
Krwi Pańskiej

PATENA KIELICHOWA

w kształcie
talerzyka,
przeznaczona
do konsekrowa-
nia hostii

Ciała Chrystusa.

PUSZKA —Cyborium

(w języku łac. - *puchar*).
Służy do przechowywania
konsekrowanych hostii
Ciała Chrystusa poza Mszą
Świątą w tabernakulum.
Ma formę kielicha zamyka-
nego wieczkiem.

PATENA GŁĘBOKA

gdy nie stosuje
się pateny
kielichowej,
lub gdy zacho-
dzi potrzeba konsekracji
komunikantów.

AMPUŁKI

to dwa naczynia wykonane ze szkła lub innego materiału, zawierające wino i wodę, którymi zostanie napełniony kielich. Ampułki stawia się na szklanej lub metalowej tacy, która również może służyć do obmywania rąk. Ampułka z wodą służy też do oczyszczenia (puryfikacji) kielicha po Komunii

LAWETARZ

jest naczyniem używanym do obmycia rąk kapłana podczas Eucharystii.

Składa się on z dwóch części: naczynia na wodę (dzbanka) i tacy (misy), na którą spływa woda z dzbanka. Jest dość rzadko używany w liturgii. Jego funkcję często pełni ampułka z wodą.

PALKA

kwadratowe, sztywne płótno (w środku usztywnione), które służy jako nakrycie, wieczko dla kielicha.

Kwadratowy, usztywniany kawałek płótna, służący do nakrycia kielicha mszalnego w celu uchronienia Najświętszej Krwi przed zabrudzeniem.

KORPORAŁ

(łac. *corpus* - ciało) – lniany, kwadratowy obrus, który pod

kłada się pod kielich i patenę w czasie celebrowania Mszy Świętej. Jest umieszczany także w tabernakulum, w bursie (kwadratowa „torebka” do przenoszenia Komunii dla chorych), pod monstrancją, pod puszkami z Najświętszym Sakramentem, na ołtarzach Bożego Ciała, w grobie Pańskim. Rozkłada go na ołtarzu ministrant. Jest nakrochmalony i składany do środka na 9 części, aby uchronić cząsteczki Najświętszego Sakramentu

(tzw. partykuły) przed profanacją. Zgodnie z tradycją, korporał ma symbolizować całun, w który owinięte było ciało Jezusa złożone w grobie.

PURYFIKATERZ

(od łac. *puro* - czyszczyć, *purificatio* - obmycie) jest złożonym na trzy części prostokątnym ręcznikiem, którym wyciera się kielich, patenę i puszkę po wypłukaniu ich wodą (obmycie i wytarcie naczyń liturgicznych nazywamy puryfikacją).

RĘCZNICZEK

to zbliżony formą i wielkością do puryfikaterza, którym kapłan wyciera ręce po lavabo

czyli obmyciu, które następuje po obrzędzie przygotowania darów

5.

Liturgia

LITURGIA EUCHARYSTYCZNA 2. MODLITWA EUCHARYSTYCZNA

a) *DIALOG PRZED PREFACJĄ - W GÓRĘ SERCA*

Dialog ten rozpoczyna Modlitwę Eucharystyczną. Kapłan przypomina najpierw obecność Pana, następnie wzywa lud, aby wzniosł serca do Boga w modlitwie i dziękczynieniu. Kapłan łączy się z ludem we wspólnej modlitwie, którą w imieniu całego zgromadzenia kieruje do Boga Ojca przez Jezusa Chrystusa. Całe zgromadzenie łączy się z Chrystusem w głoszeniu wielkich dzieł Bożych. Przez ten wstępny dialog, okazuje się, że Modlitwa Eucharystyczna nie należy wyłącznie do celebransa, lecz do całego zgromadzenia liturgicznego.

b) *PREFACJA (PRZEDMOWA, WSTĘP)* *ZAPRAWDĘ GODNE TO I SPRAWIEDLIWE...*

Prefacja podobnie jak dialog wstępny, sięga początków chrześcijaństwa. Każda prefacja zawiera określony motyw dziękczynienia za zbawcze dzieła Boże, dokonane w historii zbawienia. Jest skrótowym obwieszczeniem tego wszystkiego, co zawiera Ewangelia. Jest to poemat (hymn) w którym kapłan w imieniu całego ludu świętego wysławia Boga Ojca i dziękuje Mu za dzieło zbawienia w coraz innym aspekcie (istnieje 97 prefacji w zależności od dnia i święta).

Na budowę prefacji składają się trzy elementy:

- Pierwszym z nich jest przejście od dialogu wstępnego do motywu dziękczynienia. Przejście to w każdej prefacji brzmi mniej więcej jednakowo: "Zaprawdę godne to i sprawiedliwe, słuszne i zbawienne, abyśmy zawsze i wszędzie Tobie składali dziękczynienie, Panie, Ojcze święty, wszechmogący wieczny Boże, przez Chrystusa, Pana naszego".
- Drugim elementem składowym prefacji jest motyw dziękczynienia, który tematycznie zharmonizowany jest z obchodzonym misterium, np.: "On to po swoim

zmartwychwstaniu jawnie się ukazał swoim uczniom i na ich oczach wznosił się do nieba, aby dać nam udział w swoim Bóstwie".

- Trzecim elementem jest zakończenie, które wyraża łączność Kościoła ziemskiego z aniołami i świętymi w składaniu Bogu dziękczynienia, za dzieło zbawcze Jezusa Chrystusa.

Zakończenie to jest przejściem od motywu dziękczynienia do wspólnej aklamacji „Święty, święty”: „Przeto z Aniołami i Archaniołami, z błogosławionymi duchami oraz wszystkimi chórami niebios śpiewamy hymn ku Twojej chwale, bez końca wołając”.

c) SANCTUS - ŚPIEW "ŚWIĘTY, ŚWIĘTY"

Aklamacja (formuła, pieśń pochwalna na cześć Boga) składa się: ze słów wyjętych z opisu wizji Izajasza (6,1-3), z okrzyku ludu przy wjeździe Chrystusa do Jerozolimy (Mt 21,9; J 12, 13) i z wersetu psalmowego (117, 26): "Święty, Święty, Święty Pan, Bóg Zastępów. Pełne są niebios a i ziemia chwały Twojej. Hosanna na wysokości. Błogosławiony, który idzie w imię Pańskie. Hosanna na wysokości". Całe zgromadzenie liturgiczne w łączności z mocami niebios, śpiewa lub recytuje aklamację Święty, która stanowi część Modlitwy Eucharystycznej.

d) POSTSANCTUS I WSPOMNIENIE TAJEMNICY DNIA

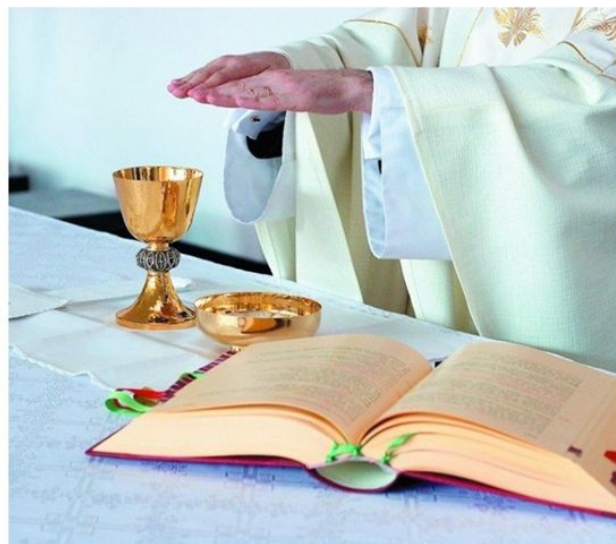
- ***ZAPRAWDĘ ŚWIĘTY JESTEŚ BOŻE...***

To przejście od śpiewu Święty do epiklezy konsekracyjnej jest różne w zależności od wyboru przez celebransa określonej Modlitwy Eucharystycznej. np. w Modlitwie drugiej brzmi ono: "Zaprawdę, święty jesteś, Boże, źródło wszelkiej świętości". Wspomnienie tajemnicy dnia zachodzi w niedziele oraz w określone uroczyste obchody liturgiczne. Odmawia się je między Postsanctus, a epiklezą. W niedzielę wspomnienie to brzmi następująco: „Dlatego stajemy przed Tobą i zjednoczeni z całym Kościołem uroczyste obchodzimy pierwszy dzień tygodnia, w którym Jezus Chrystus zmartwychwstał i zesłał na Apostołów Ducha Świętego”.

e) EPIKLEZA

***UŚWIĘĆ TE DARY MOCĄ
SWOJEGO DUCHA...***

Epikleza konsekracyjna jest wezwaniem— prośbą skierowaną do Boga Ojca, aby mocą Ducha Świętego przemienił dary chleba i wina w Ciało i Krew Jezusa Chrystusa. Epiklezę kapłan odmawia z wyciągniętymi rękami nad darami, przy słowach "Ciałem i Krwią" czyni nad nimi znak krzyża. np. w drugiej Modlitwie Eucharystycznej epikleza brzmi: "Uświęć te dary mocą Twojego Ducha, aby stały się dla nas Ciałem i Krwią naszego Pana Jezusa Chrystusa".

F) KONSEKRACJA

—CENTRUM MSZY ŚWIETEJ

Konsekracja to słowa samego Chrystusa wypowiedziane podczas Ostatniej Wieczerzy i towarzyszące im gesty, które powtórzone przez kapłana w Jego imieniu mocą Ducha Świętego przemieniają chleb i wino w Ciało i Krew Pana Jezusa.

Podniesienie - ma na celu ukazanie wiernym samego Chrystusa Jego Ciała i Krwi pod postacią Chleba i Wina jak również moment adoracji (właściwą postawą w tym momencie jest postawa klęcząca na obydwie kolana i tzw. „komunia oczu”, czyli patrzenie na Chrystusa, a nie pochylanie głowy). Celebrans, podnosząc święte postacie, ofiaruje je Ojcu, a wraz z ofiarą Chrystusa skierowana jest ku Ojcu ofiara całego zgromadzenia.

G) AKLAMACJA PO PRZEISTOCZENIU

Aklamacja po przeistoczeniu Jest wyznaniem naszej wiary w obecność Chrystusa w Eucharystii, który złożył siebie w Ofierze na krzyżu, który chwalebnie zmarł i powtórnie przyjdzie w dniu ostatecznym. Aklamacja ta ożywia także udział wiernych w liturgii przez włączanie się w jej śpiew. Nowy mszał zawiera cztery aklamacje do wyboru:

- Oto wielka tajemnica wiary...Głosimy śmierć Twoją, Panie Jezu, wyznajemy Twoje zmartwychwstanie, i oczekujemy Twego przyjścia w chwale.
- Tajemnica wiary...Chrystus umarł, Chrystus zmartwychwstał, Chrystus powróci.
- Wysławiamy tajemnicę wiary...Panie, Ty nas wybawiłeś, przez krzyż i zmartwychwstanie swoje, Ty jesteś Zbawicielem świata.
- Wielka jest tajemnica naszej wiary... Ile razy ten chleb spożywamy, i pijemy z tego kielicha głosimy śmierć Twoją, Panie, oczekując Twego przyjścia w chwale

H) ANAMNEZA - „WSPOMINAJĄC ŚMIERĆ I ZMARTWYCHWSTANIE...”.

Anamneza („przypomnienie”, „pamiętka”) nawiązuje do nakazu Jezusa z Ostatniej Wieczerzy: „To czyńcie na moją pamiętkę”. Kościół, posłuszny temu wezwaniu, wspomina Jego wcielenie, mękę i śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie oczekując Jego powtórnego przyjścia.

Anamneza jest jednak czymś więcej niż tylko wspomnianiem wydarzeń z przeszłości.

Chrystus umarł na krzyżu i zmartwychwstał tylko raz, te wydarzenia historycznie są niepowtarzalne. Ponieważ jednak Zmartwychwstały nie podlega czasowi, Jego zbawcze dzieła stają się obecne, dostępne tu i teraz. Ich zbawcza moc ogarnia tych, którzy je teraz wspominają. Eucharystia jest zatem wspomnieniem i uobecnieniem wcielenia i następujących po nim tajemnic naszej wiary aż do zmartwychwstania włącznie.

Anamneza może być także przeniesiona w nasze życie – mamy uobecniać Jezusa Chrystusa i Jego przemieniającą moc wszędzie tam, gdzie przebywamy na co dzień. To we mnie ma być obecny Jezus Chrystus przebaczący, pocieszający, uzdrawiający, cierpiący... to ja mam Go ukazywać ludziom.

1) MODLITWA OFIARNICZA I MODLITWY WSTAWIENNICZE

Modlitwa ofiarnicza, przez którą Kościół, który reprezentują uczestniczący we Mszy Świętej, składa Ojcu niebieskiemu, w Duchu Świętym, niepokalaną Ofiarę, a wraz z nią ofiaruje siebie samego. Przedmiotem tej Ofiary jest sam Chrystus, który równocześnie jako najwyższy i jedyny Kapłan Nowego Przymierza sam siebie składa w ofierze Bogu Ojcu. Kościół jako Jego Ciało mistyczne, dołącza się do Jego Ofiary. Do osiągnięcia tego celu prowadzi Komunia Święta. Modlitwa ofiarnicza z tego względu pamięta o przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa, w tak zwanej epiklezie komunijnej, która jest prośbą skierowaną do Ojca niebieskiego, aby wszyscy, którzy będą spożywać konsekrowane dary, mocą Ducha Świętego złączyli się w miłości z mistycznym Ciałem Chrystusa - Kościołem: "Pokornie błagamy, aby Duch Święty zjednoczył nas wszystkich, przyjmujących Ciało i Krew Chrystusa".

Modlitwy wstawiennicze za żywych i za zmarłych pouczają równocześnie, że Eucharystia sprawuje się w łączności z całym Kościołem w niebie i na ziemi i że ofiarę składa się za wszystkich jego członków żywych i umarłych, którzy zostali wezwani do uczestnictwa w odkupieniu i zbawieniu dokonanym przez Ciało i Krew Chrystusa.

J) DOKSOLOGIA - PRZEZ CHRYSTUSA, Z CHRYSTUSEM I W CHRYSTUSIE...

Doksologia jest uwielbieniem Boga wraz z podniesieniem konsekrowanych postaci. We wszystkich Modlitwach Eucharystycznych brzmi ona jednakowo: "Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, Tobie, Boże, Ojcze wszechmogący, w jedności Ducha Świętego, wszelka cześć i chwała, przez wszystkie wieki wieków.

Amen". Końcowe AMEN po doksologii jest najważniejsze w całej Mszy Świętej. Przez to Amen lud podpisuje się niejako pod całą Modlitwą Eucharystyczną i potwierdza ją. Modlitwa ta wymaga, aby wszyscy obecni słuchali jej ze czcią i w ciszy, i uczestniczyli w niej przez przewidziane aklamacje.

6.

Liturgia

OBRZĘDY KOMUNII ŚWIĘTEJ

To trzecia i ostatnia (po przygotowaniu darów i Modlitwie eucharystycznej) część Liturgii eucharystycznej. O ile Modlitwa eucharystyczna jest ośrodkiem i szczytem całej Mszy świętej to o obrzędach Komunii można powiedzieć, że stanowią one jej naturalne dopełnienie i kulminację. Msza święta jest przecież nie tylko ofiarą, ale i ucztą. Tak o tym mówią dokumenty Kościoła: „Ponieważ celebrowanie Eucharystii jest Ucztą paschalną, wypada, aby zgodnie z nakazem Pana wierni należycie usposobieni przyjmowali Jego Ciało i Krew jako duchowy pokarm. Zmierzają do tego łamanie Chleba oraz inne obrzędy przygotowawcze, które bezpośrednio prowadzą wiernych do Komunii świętej” (OWMR nr 80). Na obrzędy Komunii świętej składają się więc następujące modlitwy i czynności: Modlitwa Pańska, obrzęd pokoju, łamanie Chleba, spożywanie Komunii świętej oraz modlitwa po Komunii.

MODLITWA PAŃSKA „OJCZE NASZ”

Tej modlitwy nauczył nas sam Pan Jezus. Nic dziwnego, że stała się ona elementem liturgii Mszy świętej. Rangę tej modlitwy podkreśla uroczyste wprowadzenie-zachęta kapłana do jej świadomego odmówienia. Modlitwa jest odmawiana lub śpiewana przez całe zgromadzenie. Skierowanie się do Boga jako Ojca ma szczególne znaczenie właśnie przed Komunią. Za chwilę zjednoczymy się z Bożym Synem. Tylko z Nim i w Nim jesteśmy przybranymi dziećmi Jedyne Ojca, który jest w niebie. Wołanie o chleb powszedni oznacza także prośbę o Chleb eucharystyczny. Prośba o Boże przebaczenie jest powiązana z przebaczeniem „naszym winowajcom”.

Co za chwilę wyrazi to znak pokoju.

Sam kapłan dodaje na końcu tzw. embolizm, czyli rozwinięcie ostatniej prośby Modlitwy Pańskiej. Jest to błaganie o uwolnienie wspólnoty spod mocy zła. Embolizm kończy się słowami odmawianymi przez lud: „Bo Twoje jest królestwo, i potęga, i chwała na wieki”.

ZNAK POKOJU

Kościół prosi teraz przez usta kapłana o udzielenie pokoju i jedności dla wspólnoty wierzących i całej ludzkiej rodziny. Następnie celebrans wypowiada życzenie pokoju: „Pokój Pański niech zawsze będzie z Wami”, a zgromadzenie odpowiada: „I z duchem Twoim”. Potem diakon lub kapłan zachęca do przekazania sobie znaku pokoju. Dawniej był to tzw. pocałunek pokoju. Dzisiaj forma przekazania znaku pokoju bywa różna, zależnie od kultury czy lokalnej tradycji. W Polsce dopuszczone są dwie formy: ukłon–skinienie głową w stronę najbliższej stojących lub podanie im ręki. Można to uczynić w milczeniu lub wypowiedzieć słowa: „Pokój z tobą”. Należy jednak zachować jednolity znak w całym zgromadzeniu.

Prawdziwy pokój pochodzi od Chrystusa. Tę prawdę przypomina modlitwa kapłana. Ponieważ sam Jezus udziela nam pokoju, jesteśmy wezwani, by dzielić się tym darem. Niemożliwa jest Komunia, czyli wspólnota z Bogiem, bez komunii

z bliźnimi. Spójrz serdecznie na brata, siostrę stojących obok Ciebie. To nie są obcy ludzie. Kościół jest domem, rodziną, wspólnotą osób. Także od Ciebie zależy, czy będzie to pusty nie znaczący gest, czy głęboko przeżyty symbol.

Znak pokoju jest także znakiem pojednania.

Zastanów się: Komu nie podajesz ręki?

Z kim żyjesz w niezgodzie?

Komu nie chcesz wybaczyć?

ŁAMANIE CHLEBA

Celebrans łamie Chleb eucharystyczny. Dawniej, kiedy używano dużych bochenków chleba, ta czynność miała znaczenie praktyczne i była bardziej wymownym znakiem. Dzisiaj, kiedy używamy małych hostii, połamana zostaje tylko jedna duża Hostia przeznaczona dla kapłana. Ten gest wykonał Jezus podczas Ostatniej Wieczerzy. W czasach apostoelskich całą Mszę nazywano Łamaniem Chleba. Ten gest oznacza, że wierni, choć liczni, tworzą jedno ciało (Kościół) przez przyjmowanie cząstki z jednego Chleba, którym jest Jezus Chrystus. Kapłan wpuszcza do kielicha cząstkę Hostii. Ten znak wywodzi się najprawdopodobniej z dawnej liturgii papieskiej

Oznaczało to jedność Eucharystii sprawowanej wczoraj i dziś. Inny rzymski zwyczaj polegał na zanoszeniu części Ciała Pańskiego z Mszy papieskiej do innych rzymskich świątyń. Tę część umieszczał kapłan w kielichu tuż przed Komunią. Wyrażało to jedność całego rzymskiego Kościoła ze swoim biskupem. Podczas łamania Chleba zgromadzenie śpiewa lub recytuje „Baranku Boży”. To wezwanie może być powtórzone wielo-

krotnie, aż obrzęd się zakończy. Ostatnie wezwanie kończy się słowami: „Obdarz nas pokojem”.

Łamanie chleba i zmieszanie postaci nie zawsze są dobrze widoczne. Warto jednak wiedzieć, co się dzieje. Ciało Jezusa na krzyżu też zostało „połamane”, aby teraz mogło być rozdzielone między nas. Kiedy śpiewamy „Baranku Boży”, zwracamy się do samego Jezusa. To nawiązanie do baranka paschalnego. Izraelici w noc wyjścia z Egiptu skropili drzwi domów jego krwią i to ochroniło ich od śmierci. Krew Jezusa-Baranka wybawia nas od śmierci i grzechów. Rozdzielone od siebie Ciało i Krew oznaczają śmierć. Zmieszanie obu postaci, którego dokonuje kapłan, to symbol Zmartwychwstania. Ciało i Krew są znowu razem, bo Jezus żyje. Chce nam dać udział w swoim życiu.

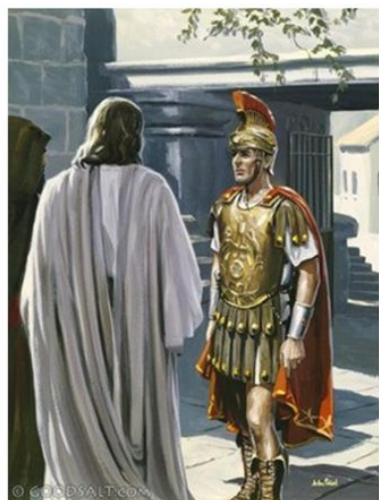

SPOŻYWANIE CIAŁA I KRWI PAŃSKIEJ KOMUNIA ŚWIĘTA

Kapłan odmawia po cichu modlitwę, poprzez którą przygotowuje się do przyjęcia Ciała i Krwi Chrystusa. Wierni czynią to samo, modląc się w milczeniu. Niestety, ta chwila milczenia po „Baranku Boży” często umyka. Następnie kapłan, trzymając nad pateną albo kielichem Chleb eucharystyczny, ukazuje go wiernym i zaprasza na Ucztę Chrystusa. Wszyscy wypowiadają słowa pokornego Setnika z Kafarnaum (Mt 8,8): „Panie, nie jestem go-

dzien, abys przyszedł do mnie...”.

Przepisy liturgiczne zachęcają, aby wierni, podobnie jak kapłan, spożywali Ciało Pańskie w postaci Hostii konsekrowanych w czasie danej Mszy świętej. Dzięki temu Komunia wyraźniej pokazuje udział w aktualnie sprawowanej Ofierze. Udzielanie Komunii świętej z puszek znajdującej się w tabernakulum też w niczym nie narusza nauki Kościoła o trwałej obecności Chrystusa w konsekrowanych Postaciach.

Jako pierwszy przyjmuje Komunię kapłan. Potem rozdaje ją wiernym. Zaleca się procesyjne podchodzenie do Komunii świętej jak najbliższej stopnia komunijnego. Komunii towarzyszy śpiew. Komunię świętą można przyjąć w postawie klęczącej lub stojącej. Kapłan ukazuje każdemu uniesioną Hostię, mówiąc: „Ciało Chrystusa”. Wierny odpowiada: „Amen”. Komunii świętej udziela się przez podanie Hostii wprost do ust. Jeśli ktoś prosi

o Komunię przez gest wyciągniętych dłoni, należy mu jej udzielić na dłoń, którą ma obowiązek spożyć przy kapłanie. (takie jest postanowienie Episkopatu Polski). W określonych przypadkach np.. podczas uroczystości wszystkim wiernym udziela się Komunii świętej pod dwiema postaciami.

Komunia oznacza zjednoczenie. Z samym Bogiem! Jak setnik z Kafarnaum, nie jesteś godzien. A jednak Pan przychodzi do Ciebie. Daje Siebie jako pokarm. To nie tyle ja przyjmuję Chrystusa, co On przyjmuje mnie. Nie koncentruj się na tym, czy odczuwasz obecność Jezusa. Nie emocje są tu najważniejsze, ale wiara. Niech Twoje „Amen” będzie wyznaniem wiary w obecność Chrystusa w małym kawałku Chleba. Po Komunii podziękuj Chrystusowi za zjednoczenie z Nim, uwielbiaj Go, ale nie zamykaj się w sobie śpiewaj i módl się razem ze wszystkimi. Przez Komunię stajemy się bardziej Kościołem--Wspólnotą, jednym Ciałem.

MODLITWA PO KOMUNII

Po rozdzieleniu Komunii kapłan dokonuje tzw. puryfikacji, czyli oczyszczenia pateny i kielicha. Powinien czynić to z boku ołtarza lub na tzw. kredensie. W tym czasie można przez chwilę pomodlić się w ciszy lub włączyć się w śpiew dziękczynienia. Na zakończenie

modlitwy ludu kapłan wypowiada modlitwę po Komunii, w której prosi o owoce celebrowanego misterium. Lud odpowiada: „Amen”.

Oczyszczenie naczyń liturgicznych przypomina o tym, że przemiana eucharystyczna jest trwała. W tabernakulum przechowuje się Hostie na komunię dla chorych i do adoracji. Dziękuj w ciszy lub śpiewem za dar zjednoczenia. Kapłan modli się o owoce Eucharystii także w Twoim życiu. Łatwo jest przechowywać Jezusa w tabernakulum. Trudniej zachować Go w sercu, w codziennym życiu i świadczyć o Nim w swoim środowisku.

